Sfântul Ioan Iacob Hozevitul despre Sfânta Monica, mama Fericitului Augustin (4 mai): “Fiul lacrimilor fierbinţi este cu neputinţă să se piardă”

Spre patria cerească

Descoperirea pe care a avut-o fericita Monica, mama Sfântului Augustin, în portul Ostie, aproape de Roma (aceasta a avut loc într-o noapte când poposeau la liman, la întoarcerea lor spre pământul scump al patriei).

Fericitul Augustin s-a născut în orăşelul Tagast, din Africa. A fost cel mai strălucit dascăl al creştinătăţii din Apus (atunci când Biserica Romei era pravoslavnică). A trăit cam în aceiaşi vreme când în Răsărit străluceau Sfinţii Trei Ierarhi: Vasile, Grigorie şi Ioan Gură de Aur. În tinereţea lui, fericitul Augustin a trăit în destrăbălare şi fiind încă nebotezat, s-a rătăcit în eresul maniheilor.

Fericita Monica se ruga ziua şi noaptea pentru el şi mai ales se frângea inima ei, când se gândea că ea va merge la fericire şi fiul ei nu va fi împreună.

În durerea ei nemărginită, a rugat într-o zi pe un episcop ca să deschidă vorba cu fiul ei, că doar îl va convinge să lase rătăcirea.

Dar episcopul n-a îndrăznit să intre în vorbă cu fiul ei, care covârşea pe toţi cu talentul lui de retor şi cu învăţătura lui.

Atunci fericita Monica a început să roage pe episcop cu mai multă stăruinţă, vărsând pâraie de lacrimi la picioarele lui. Atunci, el a liniştit-o, zicându-i cu bunătate: – Hai, lasă-mă femeie şi du-te în pace, căci fiul acestor lacrimi fierbinţi este cu neputinţă să se piardă! Dar ea fiind tot mai scârbită şi cu îndoială, Dumnezeu i-a descoperit într-o noapte că acolo unde va fi ea, va fi şi fiul ei împreună. Şi s-a împlinit făgăduinţa, căci Augustin s-a botezat şi a ajuns unul din apărătorii Ortodoxiei.

Aici este vestirea pentru mutarea ei în patria cerească, după botezul fericitului Augustin de către Sfântul Ambrozie, episcopul Mediolanului (Milanul de astăzi).

Vedenia Fericitei Monica

La fereastra dinspre mare
Sub al nopţii cer senin
Stă cu maica-sa de vorbă
Fericitul Augustin.

În convoiul lor spre ţară
Au venit de la Milan,
Poposind în vremea nopţii
La al Romei vechi liman.

Jos în tihnă lumea doarme,

Luna sus le stă zâmbind,
Îmbrăcând pământ şi mare
Într-o pânză de argint.

Dar trecând puţină vreme
Se opresc din vorba lor,
Căci o tainică uimire
Le răpeşte mintea-n zbor.

Augustine prea iubite,
Dumnezeu m-a prevestit
Că, în drumul vieţii mele,
Mă apropii de sfârşit.

În tăcerea cea adâncă
Ochii lor acum privesc
Spre lumina veşniciei
De la Tronul cel ceresc.

Multă vreme nici o vorbă
Nu rosteşte gura lor;
Nemişcaţi rămân, avându-şi
Chipul tainic, visător.

Sub ninsoarea de lumină,
Augustin şi maica lui,
- În uimirea lor cea sfântă -
Par a fi nişte statui.

Când îşi vin apoi în fire,
Pogorându-şi ochii grei,
Cu emoţie, Monica
Zice către fiul ei:

Nu mă tulbur pentru asta,
Căci dorinţa ce mi-a fost
Am văzut-o împlinită,
Traiul nu-mi mai are rost.

Duhul meu va merge-n pace

Către veşnicul lăcaş,
Neavând de-acuma grijă
Pentru scumpul meu urmaş.

Viaţa mea a fost legată
Numai de un singur dor:
SĂ TE VĂD CREŞTIN PE TINE
ŞI CREŞTIN DREPT SLĂVITOR!

Mila cea dumnezeească
Către noi s-a revărsat
Şi pe mine cea smerită
Negrăit m-a mângâiat.

În pământul ţării noastre
Nu mai calcă pasul meu,
Căci aşa a fost poruncă
De la bunul Dumnezeu.

Mergeţi numai voi cu pace
Şi vă las ca legământ
"Trupul meu să se îngroape
În acest strein pământ!"

A rămas puţin pe gânduri
Dascălul bisericesc,
Cugetând la vorba maicii
Cea cu ton proorocesc.

Într-o clipă tot trecutul
Îmbunătăţit al ei
I-a venit atunci în minte,
Cu lucire de scântei.

Cumpănindu-i profeţia
Cu prea vrednicul ei trai
El văzu atunci cu duhul
Fericirea ei din Rai.

Şi de-atuncea înainte

Cunoscut-au pe deplin:
Că-i feciorul unei Sfinte
FERICITUL AUGUSTIN.

